

A purtat Hristos păcatele tuturor oamenilor?

Aspecte ale ispășirii.

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14,15

Hristos a murit pentru toți, sângele Lui a fost vărsat pentru mulți

Hristos a murit pentru toți

Că Hristos a murit pentru toți, aceasta ne-o spune Scriptura:

2 Corinteni 5.14,15: Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecăm aceasta: că dacă Unul a murit pentru [*ὅτι* = „din cauza“] toți, toți deci au murit; și El a murit pentru [*ὅτι*] toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru [*ὅτι*] ei a murit și a înviat.

Totalitatea conține o submulțime

Înainte să ne preocupăm mai îndeaproape cu pasajul acesta, vrem să ținem seama de un anumit aspect, care este de foarte mare ajutor și despre care găsim un exemplu în acest pasaj.

Hristos a murit pentru toți, deci noi spunem: El a murit pentru noi. „Noi” este o parte dintr-o grupă mai mare, care în pasajul acesta este numită „toți”. „Noi” este o submulțime din „toți”. Dacă eu spun: Hristos a murit pentru mine, aceasta însă nu înseamnă neapărat că El nu a murit pentru toți. În cazul acesta Scriptura învață categoric, că El a murit pentru toți. Moartea lui pentru (din cauza sau în favoarea) toți stă în legătură cu aspectul ispășirii făcute pentru lume:

1 Ioan 2.2: Și El este ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Însă de îndată ce este introdusă noțiunea păcat, trebuie să aibă loc o diferențiere. În 1 Corinteni 15.3 citim:

1 Corinteni 15.3: Hristos a murit pentru [*ὅτι* = „în favoarea“] păcatele noastre.

Însă prin aceasta nu vrea să se spună că Hristos a murit pentru păcatele lumii. Scriptura nu învață niciunde, că Hristos ar fi murit pentru păcatele fiecărui om sau că El ar fi purtat pe trupul Său pe cruce păcatele fiecărui Om. Moartea pentru toți nu este același lucru cu moartea pentru păcatele tuturor. Moartea lui Hristos pentru păcatele noastre nu include, că Hristos ar fi murit pentru păcatele tuturor. Multe rătăcirii iau naștere când se privește ceva ca parte a unui întreg mai mare și acest întreg nici nu există în realitate. O comparație a textului din 1 Corinteni 15.3 cu 1 Ioan 2.2 este falsă, căci într-un loc (1 Corinteni 15.3) se vorbește despre o submulțime (cantitate parțială), în celălalt loc se vorbește de grupa mai mare (1 Ioan 2.2). Aceasta înseamnă, în Scriptură sunt locuri pentru ambele cazuri și nu numai pentru unul din

Aspecte ale ispășirii.

ambele cazuri [pentru submulțime (= păcatele noastre) și pentru grupa mai mare generală (= lumea)].

Hristos a purtat exclusiv păcatele credincioșilor, despre sângele Lui se spune numai că el a fost vărsat pentru mulți.

Lumea	Numai credincioșii
-------	--------------------

Ispășirea

„Ispășire ... pentru toată lumea” (1 Ioan 2.2) Aceasta este general valabil, așa că Dumnezeu poate spune: „Vino!” Nu se spune că Hristos a făcut ispășire pentru păcatele lor.	Ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2; 4.10; Evrei 2.17) Ispășire cu privire la Dumnezeu – Hristos a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcatele noastre ; aceasta este <i>characteristic</i> . Suplinirea se referă la om; Hristos a luat asupra Sa păcatele noastre .
---	---

Cumpărarea¹

Cumpărarea „... cumpără ogorul acela” (Matei 13.44) „... tăgăduiesc pe Stăpânul care i-a cumpărat” (2 Petru 2.1) Nu se spune că Hristos i-a răscumpărat prin sângele Său.	Suplinirea „Adunarea lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele propriului Său Fiu” (Faptele Apostolilor 20.28)
---	--

Prețul răscumpărării

Cumpărarea „Preț de răscumpărare pentru [ὄπερ = „în favoarea“] toți” (1 Timotei 2.6)	Suplinirea „Ca răscumpărare pentru [ἀντί = „în loc de“] ² mulți ” (Matei 20.28; Marcu 10.45)
---	--

¹ Ne amintim că tema „Cumpărare” a fost tratată în unul din capitolele anterioare. Prin moartea lui Hristos totul a fost cumpărat. Aceasta nu este același lucru cu răscumpărare.

² Expresia „pentru” înseamnă „în locul” (ἀντί) multora. Ea are foarte clar înțelesul de suplinire. Când se vorbește despre toți, ca în 1 Timotei, se spune numai „în favoarea tuturor” (W. Kelly, *Lectures on the Day of Atonement*).

Dreptatea lui Dumnezeu

„pentru toți” (Romani 3.22) Nu se spune că ea este peste toți.	„... peste toți cei care cred ” (Romani 3.22)
--	--

Moartea lui Hristos

Cumpărarea „El a murit pentru [ὐπὲρ = „în favoarea“] toți” (2 Corinteni 5.15) Nu se spune că El a murit pentru păcatul tuturor.	Suplinirea „... a murit pentru [ὐπὲρ = „în favoarea“] păcatele noastre ” (1 Corinteni 15.3)
--	---

Purtarea păcatelor

Nu se spune că El a purtat păcatele tuturor. Nu se spune că El a purtat păcatul tuturor.	Suplinirea „... care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24) „... a purtat păcatul multora ” (Isaia 53.12)
---	--

Sângele lui Hristos

Nu se spune că El Și-a vărsat sângele pentru toți. Nu se spune că El i-a spălat pe toți în sângele Său.	Suplinirea „... sângele Meu, ... cel care se varsă pentru [περὶ = „cu privire la, din cauză“] mulți spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28) „... sângele Meu, ... cel care se varsă pentru [ὐπὲρ = „în favoarea“] mulți ” (Marcu 14.24) „... ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său” (Apocalipsa 1.5)
--	--

Răscumpărarea

Nu se spune că toți au fost răscumpești prin sânge (sau într-un alt fel)	Suplinirea „în El avem [noi] răscumpărarea prin sângele Lui” (Efeseni 1.7)
---	--

Dacă studiem cum vorbește Scriptura despre aceste lucruri, constatăm următoarele:

1. Niciunde nu se spune că Hristos a murit pentru păcatele tuturor. Deoarece Scriptura tace în privința aceasta, vrem să învățăm din aceasta că Hristos *nu a purtat* păcatele tuturor pe cruce.
2. Din îngrădirea pe care o face Scriptura putem deduce următoarele: Pasajele care vorbesc despre faptul că Hristos a purtat păcatele, vorbesc numai despre păcatele *multora*, și nu despre păcatele *tuturor*.
3. Chiar și Isaia 53, unde este vorba despre iudei, este valabilă această îngrădire. Hristos nu a purtat păcatele tuturor iudeilor.
4. Din delimitarea făcută de Scriptură putem deduce că pasajele care vorbesc de faptul că Hristos Și-a vărsat sângele, vorbesc numai despre *mulți* și *nu despre toți*.
5. Foarte remarcabil este și faptul că Adunarea lui Dumnezeu a fost răscumpărată cu „sângele propriului Său Fiu” (Faptele Apostolilor 20.28).
6. Există apoi diferența remarcabilă în ceea ce privește „preț de răscumpărare pentru mulți”. Această diferență confirmă faptul că noi putem vedea realmente *suplinirea* în noțiunea „în locul [*ἀντί*] multora” (Matei 20.28; Marcu 10.45), ceea ce nu este în cazul „preț de răscumpărare pentru [*ὀπί*] = „în favoarea”; 1 Timotei 2.6] *toți*”.
7. Prin faptul că Hristos a murit pentru toți, El a murit pentru noi; însă numai despre credincioși se spune că Hristos a murit pentru păcatele *noastre*.
8. Chiar și cu privire la ispășire se găsește această completare: este ispășire pentru lume și este ispășire pentru păcatele *noastre*.
9. Dreptatea lui Dumnezeu este „*pentru toți*”, deoarece ispășirea este pentru lume și Hristos a murit pentru toți; însă dreptatea lui Dumnezeu este „*peste toți* cei care cred” – aceștia sunt numai aceia ale căror păcate Hristos le-a purtat ca Suplinitor, cei mulți, pentru care a fost vărsat sângele Său (Romani 3.22).

Dacă ar exista un loc în Scriptură care ar spune că Hristos ar fi purtat păcatele tuturor, atunci acesta ar fi fost demult arătat. În Scriptură lipsește o astfel de afirmație. Aceasta înseamnă: în locuri ca cel „preț de răscumpărare pentru toți” și „El a murit pentru toți” trebuie citit gândul că Hristos a purtat păcatele fiecărui om. Însă gândul acesta a fost numai fals interpretat în aceste texte; însă pentru acest gând fals nu este nici un loc din Scriptură.³ Deoarece se dorește citarea de locuri din Scriptură pentru acest gând, aceste pasaje din Scriptură sunt folosite abuziv, făcându-le să afirme ceva, care de fapt nu îl spun.

Romani 5.6,8 vorbește despre Hristos, care a murit pentru noi cei fără Dumnezeu (versetul 6), pe când noi eram încă păcătoși. Desigur toți oamenii sunt fără Dumnezeu și păcătoși; însă în aceste versete este vorba de o parte din oameni: despre noi credincioșii.

³ Am auzit, că singurul păcat pentru care omul ar fi judecat, ar fi acela că Hristos nu a fost primit ca Salvator. Aceasta ar însemna, că Hristos a purtat fiecare păcat al omului, cu o singură excepție. Această idee decurge dintr-o gândire carnală. La marele tron alb necredincioșii vor fi judecați „fiecare după faptele lui” (Apocalipsa 20.13). De ce să aibă loc această judecată, dacă Hristos ar fi plătit la cruce pedeapsa și a purtat pe trupul Său aceste păcate?

Aspecte ale ispășirii.

Noi trebuie să privim pe fratele nostru ca pe unul pentru care Hristos a murit (Romani 14.15). În 1 Corinteni 8.11 fratele nostru este privit ca unul „*pentru care* [sau: din pricina căruia] a murit Hristos”.

Alte locuri din Scriptură găsim în:

- 1 Tesaloniceni 5.10: „care a murit pentru noi”
- Tit 2.14: „care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi”
- Galateni 2.20: „care ... S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”
- Galateni 3.13: „făcându-Se blestem pentru noi”

Niciunul din aceste locuri nu arată că Hristos ar fi purtat pe trupul Său pe cruce păcatele fiecărui om. În timp ce credinciosul admiră și prețuiește tot mai mult faptul că Hristos a murit pentru el, cel necredincios respinge această realitate. Însă cel credincios știe că Hristos a purtat păcatele lui pe trupul Său pe lemn (1 Petru 2.24), da, chiar că El a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21), ceea ce are a face cu păcatul în carne.

2 Corinteni 5.14,15 nu vorbește despre suplinire pentru toți

2 Corinteni 5.14,15: ... dacă Unul a murit pentru [*ὅτι* = „din cauza“] toți, toți deci au murit; și El a murit pentru [*ὅτι*] toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru [*ὅτι*] ei a murit și a înviat.

J. N. Darby s-a preocupat cu unele din aceste păreri false:

Ceea ce noi nu găsim în Scriptură este suplinirea pentru toți. În marea zi a ispășirii în jertfa pentru păcat a poporului erau două aspecte: sorțul pentru Domnul și sorțul pentru popor. Sorțul pentru Domnul era sacrificat, deoarece acesta corespundea Ființei desăvârșite a lui Dumnezeu; Dumnezeu a fost glorificat în chip desăvârșit în Hristos și Evanghelia este vestită în toată lumea. Sorțul pentru popor, țapul pentru păcat, a purtat apoi pe capul său păcatele poporului. În acest țap eu văd pe Hristos ca Suplinitor pentru poporul Său, și în celălalt țap [animalul sacrificat] văd ispășire față de Dumnezeu. Desigur aceasta era valabil pentru aceia ale căror păcate au fost mărturisite. În Romani 3 citim despre dreptatea lui Dumnezeu „pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.22). Ea merge spre toți și este peste toți cei care cred. Unii ar putea spune, că Hristos a purtat păcatele lumii, dar dacă este așa, cum poate atunci Dumnezeu să învinuiască de acestea [păcatele oamenilor]? Nici El nu ar putea aceasta și nici Scriptura nu spune niciodată așa ceva. Calvinistul acceptă numai sângele pe scaunul harului, în realitate el tăgăduiește ispășirea. Găsim aici satisfacerea cu privire la glorificarea lui Dumnezeu, și după aceea Evanghelia este vestită și spune: „Vă rugăm, pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Dar dacă apoi vine cineva, îi pot eu spune, că am ceva să-i comunic, și anume că Hristos a purtat toate păcatele sale? Un evanghelist nu poate spune simplu: „Hristos a purtat toate păcatele tale.” Desigur Dumnezeu cunoaște pe cei

Aspecte ale ispășirii.

aleși ai Lui, însă noi îi putem cunoaște numai pe baza lucrărilor lor (*Collected Writings* 26:337).

Hristos a mărturisit toate păcatele poporului Său ca fiind ale Sale; El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe cruce (1 Petru 2.24). Sunt doi țapi, dar este *un singur* Hristos. Cei doi țapi reprezintă aspectul dublu al jertfei lui Hristos: aspectul orientat spre Dumnezeu și aspectul, că Hristos a purtat păcatele noastre. Sângele este martorul că Hristos a înfăptuit totul, și El nu a intrat fără sânge (Evrei 9.12). El este ispășire pentru păcatele noastre, însă în acest aspect se adaugă lumea: El este ispășire pentru lumea întreagă. El a făcut tot ce era necesar. Omul, chiar și cel mai adânc căzut, își poate revendica acest sânge. De aceea Evanghelia vestește lumii: „Cine vrea, să vină”. În ceea ce privește acest aspect, putem probabil spune, că Hristos a murit pentru toți și că El S-a dat ca preț de răscumpărare pentru toți. El stă la dispoziție ca jertfa pentru păcat desăvârșită, și anume pentru fiecare care vrea să vină la El – El a gustat moartea pentru toți oamenii (*Collected Writings* 27:319).

Drept urmare, au fost puse pe Hristos păcatele tuturor oamenilor? Dacă ar fi așa, atunci toți ar fi mântuiți sau lucrarea Sa (că El a purtat mânia⁴ lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre) ar fi ineficace și reversibilă. Întreaga argumentare a cărții arată interpretarea greșită a Dr. Bonar cu privire la suplinire: transmiterea vinei și păcatului de pe cel vinovat la o altă persoană; un act de suplinire al unei persoane pentru alta, comparabil cu plata unei datorii (așa cum Dr. Bonar explică intuitiv); ispășirea este dimpotrivă orientată spre Dumnezeu (*Collected Writings* 23:240).

[...] Scriptura dimpotrivă diferențiază atent între ispășire și transmiterea vinei (suplinire), între sorțul pentru Domnul și sorțul pentru popor în marea zi a ispășirii (Levitic 16). Deoarece păcatul a pătruns, gloria lui Dumnezeu a fost lezată și de asemenea și păcatele noastre. Sângele a fost dus ca ispășire înaintea ochilor lui Dumnezeu, și păcatele oamenilor au fost puse prin suplinitorii lor pe capul țapului pentru păcat. Ambele țeluri au fost atinse: Dumnezeu a fost glorificat prin ceea ce era El, și păcatele oamenilor au fost îndepărtate. Astfel S-a arătat Hristos la împlinirea timpului ca să îndepărteze păcatul prin jertfa Persoanei Sale, însă în afară de aceasta El a fost jertfit *o singură dată* ca să poarte păcatele multora (*Collected Writings* 23:265).

⁴ Darby scrie:

S-a afirmat deja că nu ar fi nici o potolire a mâniei lui Dumnezeu. Cuvintele *ἰλάσκεσθαι*, *ἰλάσ τήρῳν*, *ἰλάσμός* au toate același înțeles. Ele descriu caracteristici și însușiri în Dumnezeu, care sunt necesare și trebuie păstrate permanent, căci altfel El nu mai este Dumnezeu, așa cum este (respectiv, atunci El nu mai este Dumnezeu). Sfințenia Lui și dreptatea Lui trebuie păstrate, dragostea Lui însă este nelimitată (*Collected Writings* 10:349; vezi și 12:246)

W. Kell remarcă:

În ceea ce privește litera, Noul Testament nu vorbește nici despre exercitarea mâniei la cruce și nici despre o potolire a lui Dumnezeu. Și înapoia acestui fapt este aceeași înțelepciune care evită aceste două noțiuni. Vrem însă să fim atenți să nu tăgăduim nici pe una și nici pe cealaltă, prin faptul că Dumnezeu a purtat grijă să nu se abuzeze de ele (*The Bible Treasury* 18:97, adnotare).

Aspecte ale ispășirii.

De necrezut, câte interpretări absurde ale Scripturi s-au făcut deja – chiar și aceea, că toți ar fi murit cu Hristos.⁵

Hristos Și-a vărsat sângele pentru mulți

Am studiat deci numeroase diferențe, pe care le face Scriptura, ca de exemplu, Hristos a murit pentru toți. Însă niciunde nu citim, că El ar fi murit pentru păcatele *tututor*; dimpotrivă citim, că El a murit pentru *păcatele noastre*. Deci ne întrebăm: Unde stă scris că sângele Său a fost vărsat *pentru toți*? Desigur Scriptura este mai înțeleaptă decât noi în exprimarea ei. *Prețul răscumpărării este pentru toți și Hristos a murit pentru toți*. Aceasta ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu. Am văzut că aceasta stă în legătură cu ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu învață cu privire la cumpărarea prin Fiul Omului. Aceasta la rândul ei stă în legătură cu faptul că Hristos este ispășire pentru lume (1 Ioan 2.2). Salvarea este însă altceva decât cumpărarea. Suntem conștienți că numai credincioșii sunt salvați. Întrebare: Prin ce au fost ei salvați?

1 Petru 1.18,19: 18 ... știind, că ... ați fost răscumpeați 19 ... cu sângele prețios al lui Hristos.

Efeseni 1.7: ... în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogăția harului Său.

În acest context trebuie amintite și versetele următoare:

Apocalipsa 5.9: ... ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție.

Apocalipsa 14.3,4: 3 ... cei răscumpeați de pe pământ. 4 ... Aceștia au fost răscumpeați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

[Darby adaugă la locul din Apocalipsa 5.9 o adnotare în versiunea engleză a traducerii Bibliei: „sau răscumpeați, ca în capitolul 14.3,4”.]

⁵ În privința aceasta J. N. Darby a remarcat:

Dacă oamenii ar înțelege gândurile lui Dumnezeu cu privire la expresia „... dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit”, atunci nu ar afirma astfel de lucruri absurde. Eu resping cu hotărâre ideea, că toți au murit cu Hristos, și nici nu trebuie să cunoști limba greacă, ca să înțelegi gândurile lui Dumnezeu. O astfel de afirmație este foarte departe de ceea ce spune apostolul și este în contradicție cu versetul care urmează. Este vorba de faptul că oamenii trăiesc și mor, la care „cei care trăiesc” nu vor rămâne în această stare. Despre aceasta mărturisește fraza care urmează: „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc”, aceasta nu este totul. Timpul aorist ne dă un eveniment care a avut loc în trecut, însă nu spune că această realitate istorică este urmarea faptului că ai murit cu Hristos. De ce Hristos a coborât? El a făcut aceasta, deoarece noi toți eram în groapă, și apoi este vorba că unii trăiesc (nu toți), și dacă ei trăiesc, atunci să trăiască pentru Acela care a murit pentru ei și a înviat (*Collected Writings* 26:336; vezi și *Notes an Comments* 6:60).

Sângele se referă la moarte

În Scriptură găsim unele locuri, în care sângele se referă la moartea unui om, ca de exemplu: Matei 23.30,35; 27.6,25; Faptele Apostolilor 5.28; 22.20; Apocalipsa 6.10; 18.24; 19.13. Când citim despre sângele lui Hristos, știm că aceasta include gândul referitor la moartea Lui.

Nu se spune că sângele lui Hristos este pentru toți

Dacă cercetăm folosirea cuvântului „sânge” în Noul Testament, găsim în mod remarcabil că el nu se folosește în același sens ca și „a murit pentru toți”. Niciunde în Biblie nu citim ceva de felul: „El Și-a vărsat sângele pentru toți”. Dacă nu se înțelege aceasta, nu este nici o bază să se spună că nu este nici o diferență. Cu o astfel de concepție trecem cu vederea că Dumnezeu ne poate explica aceasta. Noi putem, fără a deveni dogmatici, să spunem cel puțin că I-a plăcut Duhului Sfânt, care ne-a dat Cuvântul lui Dumnezeu, să aplice într-un fel *moartea* lui Hristos și în alt fel *sângele* Lui.

Știm că lucrarea de ispășire de la cruce a constat din suferințele ispășitoare, din moartea Lui și din vărsarea sângelui Lui.⁶ Sângele, despre care vorbește Scriptura, este sângele care a curs împreună cu apa din coasta Domnului (Ioan 19.34; 1 Ioan 5.6). Credința vine în urma vestirii, vestirea însă este prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10.17). *Credința* cunoaște deci numai sângele *din coasta Domnului*. Acesta este sângele ispășirii, pe care Scriptura îl prezintă *credinței*.

Noul legământ pentru Israel, când tot Israelul va fi mântuit (Romani 11.26), se bazează pe sângele lui Hristos (Matei 26.28). Sângele lui Hristos este folosit în sens simbolic ca sângele pe care îl bea credinciosul (Ioan 6.53-56). Înseamnă aplicarea morții Sale pe cruce; această moarte are întreaga valoare a suferințelor ispășitoare.

În Faptele Apostolilor 20.28 găsim o expresie remarcabilă:

Faptele Apostolilor 20.28: ... Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu.

J. N. Darby s-a preocupat detaliat cu greutatea traducerii locului acesta corect și cum se cuvine.

În ceea ce mă privește cred – și totdeauna am crezut așa -, că, corect trebuie să se spună: „Biserica lui Dumnezeu”. Dacă textul original în limba greacă este aici: *dia tou idiou haimatos*, atunci singura traducere corectă este: „Biserica lui Dumnezeu, pe care El a

⁶ Apa, care a curs împreună cu sângele din coasta Domnului, are mare importanță, însă nu este tema de aici. Păcatul ne face vinovați și ne murdărește moral. Prin lucrarea de pe cruce Dumnezeu a putut acționa cu ambele urmări ale păcatului: pentru vină era sângele și pentru murdărirea morală era apa.

Aspecte ale ispășirii.

dobândit-o cu propriu Său sânge”, și așa citesc traducătorii englezi locul acesta.⁷ Însă eu mărturisesc, că sunt de acord cu Athanasius: alegerea cuvântului potrivit nu corespunde analogiei și veridicității Scripturii. Aceasta nu este o întrebare referitoare la dumnezeirea Domnului, ci este vorba de felul de exprimare corect, atunci când vorbim despre „sângele lui Dumnezeu”. Eu nu cred că o astfel de exprimare este conform Scripturii, și în aceeași măsură resping titlul „mama lui Dumnezeu”. Eu sunt de părere că acestea sunt contrare gândurilor corecte și divine și îndepărtează de la dumnezeirea adevărată și veșnică a preaslăvitului nostru Domn. El, Cel care era Dumnezeu, a avut o mamă, și El, Cel care era Dumnezeu, Și-a vărsat sângele; eu nu cred că Scriptura vorbește, că *Dumnezeu Și-a vărsat sângele*. Sunt convins că acest gând este fals și nepotrivit, da, este profan. Știu însă bine, ce vrea cineva să spună prin aceasta, și eu îl suport, deoarece expresia aceasta exprimă Dumnezeirea adevărată, absolută a Domnului nostru. Însă cu toate că eu niciodată nu am citit ceva de la Athanasius, eu am fost de aceeași părere ca el, atunci când am studiat locul acesta sub punctul de vedere că astfel de feluri de exprimare sunt contrare analogiei credinței. În ceea ce privește traducerea expresiei *dia tou idiou haimatos* cu „prin sângele Propriului Său [Fiu]”, eu cred că aceasta este grecește, și anume în afara tuturor controverselor și cu toate îndoielile și reținerile. Această expresie este folosită în Ioan 15.19, care se poate găsi în toate dicționarele: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi *ce este al ei*” – *to idion ephilei*. Aceasta este fără îndoială o expresie greacă. Desigur se poate traduce [în Faptele Apostolilor 20.28] și: „prin propriul Său sânge”. Însă întrebarea este, ce este corect. *To idion* înseamnă ceva care ne este foarte aproape; corespunde cuvântului „propriu”. De aceea se spune: „... nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu” (Romani 8.32). Dumnezeu a dobândit Biserica cu ceea ce Îi aparținea Lui, cu ceea ce Lui Îi era cel mai apropiat, cel mai iubit, cel mai de preț. Acesta este un gând cum aici nu putea să fie mai potrivit și mai frumos. În privința aceasta nu poate fi nici o îndoială. Singularul exprimă acest fapt aici după părerea mea mai mult decât pluralul, pentru care însă nu pot oferi nici o dovadă. În orice caz nu există nici o expresie mai potrivită și, așa cum îmi pare mie, nici mai expresivă. Dumnezeu a cumpărat Biserica cu ceea ce Lui Îi era cel mai apropiat și cel mai de preț. Eu gândesc că puterea de expresie a acestor cuvinte este enormă, în mod deosebit în locul acesta, și în afară de aceasta ea pare să fie mai puternică decât expresia care ar fi exprimat relația Domnului nostru preaslăvit cu Tatăl Său, oricât de importantă ar fi aceasta aici. Puterea frazei constă în cuvântul *idion* („propriu”), pentru mine o expresie cu conținut profund (*Collected Writing* 34:107).

Gândul central este că Adunarea aparține lui Dumnezeu prin sânge.

În continuare avem credința în sângele lui Hristos:

Romani 3.35: Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui.

Însă aceasta nu este totul. În Romani 5.9 citim:

Romani 5.9: ... fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui.

⁷ [De exemplu: *King James Version, New James Version, Wycliffe New Testament, New International Version, English Standard Version, New American Standard Bible*. Și traduceri în limba germană au tradus asemănător, de exemplu Luther 1984 și Schlachter 2000.]

Aspecte ale ispășirii.

Locul acesta leagă sângele cu îndreptățirea, în care învierea este desigur inclusă (Romani 4.25). Să mai observăm și felul cum îndreptățirea și răscumpărarea sunt legate între ele (Romani 3.24). Noi am fost răscumpești cu sângele Său prețios (1 Petru 1.18,19), noi avem răscumpărarea prin sângele Său (Efeseni 1.7).

În afară de aceasta prin sângele lui Hristos am fost apropiați (Efeseni 2.13) și avem pace prin sângele crucii Sale (Coloseni 1.20). Este sângele lui Hristos, care ne curăță conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului celui viu (Evrei 9.14). Prin sângele lui Isus avem îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt (Evrei 10.19,20).

În Apocalipsa 1.5,6 vedem cum binecuvântările pe baza folosirii valorii morții lui Hristos sunt legate cu sângele. Dacă odată s-a recunoscut această valoare, atunci ești în posesia suplinirii.

Apocalipsa 1.5,6: A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.

În final ar trebui să ținem seama și de următoarele: când Scriptura vorbește despre iertarea păcatelor noastre și numește un aspect al lucrării lui Hristos, atunci aceasta stă întotdeauna în legătură cu sângele și/sau cu răscumpărarea. Versetul din Efeseni 1.17, pe care l-am citat în paragraful anterior, ar trebui să-l legăm cu Coloseni 1.14. În afară de aceasta stă în Evrei 9.22: „... fără vărsare de sânge nu este iertare.” Însă acolo unde lucrarea lui Hristos nu este luată în posesiune, nici sângele lui Hristos nu este amintit.

Sângele – vărsat pentru mulți

Când a fost instaurată masa Domnului, Domnul Isus spune în legătură cu paharul:

Matei 26.28: pentru că acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.

Marcu 14.24: Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți.

Aceste locuri din Scriptură arată că sângele a fost vărsat și pentru aceia care nu aparțin noului legământ. Se spune însă: „pentru mulți”, nu „pentru toți”. Aici găsim o diferență față de *prețul răscumpărării*. Domnul folosește cuvintele „preț de răscumpărare pentru mulți”; însă la timpul respectiv El va mărturisi că El era „prețul de răscumpărare pentru toți”. Însă în continuarea acestei afirmații nu se spune, că sângele Său S-a vărsat pentru toți.

Cu privire la masa Domnului și vărsarea sângelui pentru mulți sunt probabil ajutoare următoarele remarci ale lui Darby:

După aceea Domnul introduce Cina. Mai întâi El Se așează pe Sine în locul paștelui iudaic și al vechiului legământ, și apoi sângele noului legământ și apoi sângele Lui vărsat pentru

Aspecte ale ispășirii.

mulți. De asemenea binecuvântările nu mai trebuiau să rămână limitate la poporul iudeu. Acesta este caracterul tipic al Cinei, care corespunde temei acestei Evanghelii (a lui Matei) [vezi și *Collected Writings* 24:66,197]. Prezentarea făcută de Marcu corespunde în principal relatării lui Matei. Relatarea lui Luca dimpotrivă este mult mai personală și ne arată sentimentele (desigur divine, dar și) umane, pe care Domnul le avea față de ucenici. Însă toate evangheliile relatează despre sângele noului legământ sau despre noul legământ în sângele Său. În evanghelia după Matei găsim Masa Domnului în legătură cu gândul referitor la despărțire: că El va părăsi pe oameni și chiar și pe ucenicii Săi pe pământ. Începând de atunci El nu va mai bea din rodul viței; numai Matei și Marcu amintesc, că El îl va bea nou cu ei. Această masă era mărturia simplă și frumoasă, că tot ce a fost înainte cu privire la om și relația lui cu Dumnezeu va trebui să primească o bază absolut nouă.

Într-adevăr noul legământ nu era încă instaurat, însă sângele, pe care se bazează noul legământ, a fost deja vărsat și putea acum să fie vestit. Prin aceasta s-a terminat cu iudaismul, aceasta înseamnă, relația omului conform cărnii cu Dumnezeu a ajuns la sfârșit. Tot ce avea ca bază o dreptate omenească era acum terminat. De asemenea și orice legătură între Domnul, care a venit în carne, și om s-a terminat. Trupul Său – însă ca trup mort – a fost dat în loc de aceasta ca și carne. Aceasta mărturisește în două feluri despre faptul că pe de o parte începând de acum nu mai putea fi nici o legătură între omul în carne și Dumnezeu. [Prin aceasta s-a încheiat termenul de încercare al primului om. După cruce s-a terminat cu faza de încercare a omului.] Pe de altă parte mărturisește despre faptul că a avut loc răscumpărarea, adevăratul Miel de paște a fost jertfit. Mai înainte moartea era pentru om, acum el are viață prin moarte, prin moartea lui Hristos. Aici nu este vorba ca în evanghelia după Luca să se facă aceasta spre amintirea Lui, ci aici este scoasă în evidență în mod deosebit despărțirea de ucenicii Lui, care urma să aibă loc în curând. Într-adevăr El nu mănâncă și nu bea împreună cu ei, însă le dă semnul morții Sale, semnul răscumpărării desăvârșite prin moartea Sa. Moartea Lui, și nu viața Lui, era partea lor cu El. Aceasta însemna o schimbare enormă și deplină a tuturor relațiilor lor cu El. În afară de aceasta aceste relații au obținut un caracter veșnic. Moartea era partea Fiului lui Dumnezeu ca Om pe pământ, și partea lor cu El și cu Dumnezeu s-a întemeiat pe această moarte.

Sângele a fost vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor, și noul legământ este întemeiat pe aceasta. Întreaga epocă s-a schimbat prin aceasta; totul a fost întemeiat pentru veșnicie, și chiar cu privire și la om, cu privire la relația credinciosului cu Dumnezeu. Legătura, care exista în momentul acesta, a fost total întreruptă, până când ea va fi înnoită sub o formă nouă în Împărăția Tatălui Său. Această exprimare este specifică evangheliei după Matei, care vorbește despre Împărăția cerească. Această Împărăție cerească este partea mai sublimă și cerească a Împărăției. [Viitoarea Împărăție va consta întrucâtva din două sfere: din sfera pământeană, care este Împărăția Fiului Omului, și sfera cerească, care este Împărăția Tatălui.] Găsim aceasta în evanghelia după Matei 13.41-43 în explicarea parabolei despre neghină și sămânța bună: „Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor aduna din Împărăția Sa toate prilejurile de poticnire ... Atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” Împărăția Tatălui este locul sublim, unde ei vor fi în aceeași glorie ca și Hristos Însuși, „rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos” (Efeseni 1.5); deci aici este „Tatăl Meu”, acolo „Tatăl lor”. Atunci Hristos va avea

Aspecte ale ispășirii.

Într-un mod nou minunat (vezi *Collected Writings* 25:21; Synopsys 3:139) iarăși părtășie cu ucenicii Săi și ei cu El. Ce loc binecuvântat și ce legătură binecuvântată! Domnul a renunțat la părtășia cu ucenicii Săi, ca să înfăptuiască răscumpărarea lor, și El dorește cu ardoare, ca și noi, să reînnoiască această părtășie într-un loc mai bun și mai frumos – o părtășie așa de reală și de intimă, așa cum ucenicii nu ar putea s-o aibă pe pământ. Nu este nimic mai frumos și mai copleșitor decât această înștiințare din partea Domnului, scurt înainte când a trebuit să-i părăsească. El a revelat inima Sa, dragostea Lui pentru noi. După aceea ei au cântat o cântare de laudă și au pornit spre Muntele Măslinilor, unde El mergea de obicei (*Collected Writings* 24:197-199).

Este noul legământ în sângele Său, care S-a vărsat pentru mulți. Prin aceasta este exclusiv sângele vărsat, care ne este prezentat la Cină. Sângele este martorul permanent pentru faptul că (în ceea ce privește partea lui Dumnezeu în legământ) baza legământului este sângele Mijlocitorului, care s-a vărsat pentru mulți. În afară de aceasta sângele este un semn al unității trupului [Remarca redacției: Noi nu putem vedea în sânge un semn al unității. El este mai degrabă baza pentru adevărul: „este un singur trup”. Numai despre pâine se spune, că ea simbolizează trupul], așa că aceia, care iau parte, sunt *un singur trup* în Hristos, alcătuit din toți sfinții adevărați (*Collected Writings* 29:366).